

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M. K.**, bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. R. G., advokátom so sídlom v L., proti žalovanému **J. H.**, bývajúcemu v T., zastúpenému JUDr. V. L. ml., advokátom so sídlom v N., **o vydanie hnuteľných vecí**, vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 6 C 108/2004, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. júna 2013 sp. zn. 15 Co 218/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi v lehote 3 dní trovy dovolacieho konania 154,78 € do rúk advokáta JUDr. R. G., so sídlom v L..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Lučenec rozsudkom z 18. júla 2012 č.k. 6 C 108/2004-225 žalovanému uložil povinnosť **1.** zaplatiť žalobcovi do 3 dní peňažnú náhradu za drevoobrábacie stroje: kálačku, zahrotovačku a odkôrovačku vo výške 3 319,39 € s príslušenstvom (špecifikovaným vo výroku), **2.** žalobu o vydanie drevoobrábacích strojov: kálačky, zahrotovačky a odkôrovačky zamietol a **3.** nahradiť súdu a žalobcovi trovy konania. Vychádzal zo zistenia, že žalobca je vlastníkom drevoobrábacích strojov, ktorých užívanie umožnil žalovanému v roku 2002 a tento na nich vyrábal agátové koly pre francúzskeho odberateľa. Po ukončení spolupráce medzi účastníkmi konania (2004), žalovaný na žiadosť žalobcu stroje žalobcovi nevrátil. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že drevoobrábacie stroje sú v súčasnosti v stave vylučujúcom ich používanie, nakoľko sú nefunkčné, zhrdzavené, fakticky v šrotovom stave. Na základe toho dospel k záveru, že stroje v takomto stave sú pre žalobcu nepoužiteľné a že tento stav absolútnej nefunkčnosti strojov spôsobil žalovaný, a preto zodpovedá za škodu

na nich spôsobenú (§ 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Keďže vrátenie strojov pre ich technický a funkčný stav neprichádza do úvahy, žalobu o vydanie strojov zamietol a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi ich hodnotu, výšku ktorej určil sumou 3 319,39 €. Súčasne v zmysle § 517 Občianskeho zákonníka a § 3 nar. vlády č. 87/1995 Z.z. zaviazal žalovaného aj na zaplatenie úroku z omeškania. Výrok o trovách konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p. a § 148 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací rozsudkom z 12. júna 2013 sp. zn. 15 Co 218/2012 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa ako i s jeho právnym posúdením veci. Zdôraznil, že žalobca sa v predmetnom konaní domáhal vydania strojov v zmysle § 126 Občianskeho zákonníka. Dĺžkou konania (od roku 2004) spôsobenou správaním sa žalovaného a zničením strojov, ktoré sa nachádzajú na voľno prístupnom mieste, nemožno od žalobcu spravodlivo požadovať, aby mu boli fakticky torzá strojov vydané. Na poškodení strojov žalobca nemá žiadny podiel, nad strojmi od roku 2004 nemal žiadnu moc a ani nevedel, kde sa nachádzajú. Naopak žalovaný spochybňoval žalobcovo vlastníctvo strojov, neskôr ich neexistenciu a pokiaľ došlo k ich znehodnoteniu do miery ich nefunkčnosti a nepoužiteľnosti, tento stav spôsobil výlučne žalovaný, keďže sa o ne riadne nestaral a mal možnosť žalobcovi tieto stroje vydať ešte v stave, keď mali hodnotu a neboli poškodené. Nakoľko veci, vydania ktorých sa žalobca pôvodne žalobou domáhal, už neexistujú v dôsledku ich podstatného poškodenia a zničenia, žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody, ktorého uplatnenie z tvrdení žalobcu počas konania nesporne vyplýva, a súd prvého stupňa správne na danú vec aplikoval § 420 Občianskeho zákonníka. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, v ktorom namietal vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorá podľa jeho názoru spočíva v tom, že súdy rozhodovali na základe „nenáležitého a neuceleného dokazovania, z čoho následne vyplynulo aj nesprávne právne posúdenie veci“, ako i že odvolací súd rozhodol bez pojednávania. Trval na tom, že žalobca v konaní nikdy nešpecifikoval, či sa domáha náhrady škody z titulu poškodenia strojov, vydania bezdôvodného obohatenia alebo z akého konkrétneho právneho titulu sa domáha peňažného plnenia práve vo výške 3 319,39 €. Poukázal na to, že súd prvého stupňa nepostupoval v intenciách zrušujúceho rozhodnutia

najvyššieho súdu, keď nedoplnil, resp. nezopakoval dokazovanie ohľadom existencie alebo neexistencie sporných strojov a mal za to, že zhrdzavenie strojov ešte neznamená aj ich nefunkčnosť. Namietal aj určenie peňažnej náhrady v súdmi priznanej výške, ktorá podľa jeho názoru nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Žiadal, aby dovolací súd zrušil rozsudky súdov oboch stupňov a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného navrhol dovolanie odmietnuť, pretože je nedôvodné; rozhodnutie odvolacieho súdu považoval za vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Keďže podané dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku vo veci samej, ale takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné ani takému potvrdzujúcemu rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4, nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť z § 238 ods. 1 O.s.p., ani z § 238 ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na obsah dovolania zostávalo v danom prípade posúdiť, či dovolanie nie je prípustné podľa § 238 ods. 2 O.s.p.

Ustanovenie § 238 ods. 2 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ak odvolací súd nerešpektoval právny názor dovolacieho súdu, ktorý vyslovil v danej veci. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. januára 2011 sp. zn. 3 Cdo 347/2009 bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. septembra 2009 sp. zn. 15 Co 173/2009 a vec mu vrátená na ďalšie konanie s odôvodnením, že odvolací súd v rozpore s § 213 O.s.p. účinným v čase rozhodovania založil svoje rozhodnutie bez akéhokoľvek doplnenia alebo zopakovania dokazovania na skutkových záveroch, ku ktorým súd prvého stupňa nedospel, čím odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom na inštančne vyššom súde v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Následne Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 25. mája 2011 sp. zn. 15 Co 49/2011 zrušil rozsudok Okresného súdu Lučenec z 3. apríla 2009 č.k. 108/2004-105 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní Okresný súd Lučenec doplnil dokazovanie a rozhodol vo veci rozsudkom z 18. júla 2012 č.k. 6 C 108/2004-225, ktorý na základe odvolanie žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 12. júna 2013 sp. zn. 15 Co 218/2012 potvrdil.

Vzhľadom na vyššie uvedený priebeh konania po zrušení veci najvyšším súdom, odvolací súd nebol povinný rešpektovať právny názor dovolacieho súdu vyslovený v jeho uznesení z 20. januára 2011 sp. zn. 3 Cdo 347/2009, keďže vo veci meritórne nerozhodoval. Pri meritórnom rozhodovaní vo veci preskúmvanej v tomto dovolacom konaní, odvolací súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa, bez doplnenia, resp. zopakovania dokazovania sa neodklonil od skutkových záverov súdu prvého stupňa.

Z uvedeného teda vyplýva, že v danej veci nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p.

Dovolanie žalovaného by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre odvolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa z tohto dôvodu neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či v konaní nedošlo k procesnej vade

v zmysle § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky väd taxatívne v ňom vymenovaných; iné procesné vady konania alebo nesprávnosti rozhodovania, i keby k nim v konaní došlo, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Treba zdôrazniť, že pri posudzovaní existencie procesnej vady uvedenej v § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania, nie je významný subjektívny názor účastníka, ale len zistenie, že v konaní došlo k takejto vade.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. v dovolacom konaní nevyšli najavo.

Podľa názoru dovolateľa mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať tým, že odvolací súd prejednal jeho odvolanie a meritórne rozhodol bez nariadenia pojednávania, čím malo byť porušené právo dovolateľa zúčastniť sa na pojednávaní a pod.

O odňatie možnosti pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide v prípade procesného postupu, ktorým súd znemožnil účastníkovi konania realizáciu procesných oprávnení priznaných mu v občianskom súdnom konaní (napr. oprávnenia byť prítomný na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod.).

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

Z vyššie citovaných ustanovení § 214 ods.1 a 2 O.s.p. vyplýva, že (len) v prípadoch uvedených v § 214 ods.1 O.s.p. je odvolací súd povinný nariadiť pojednávanie, v ostatných prípadoch však môže rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. O tom, či v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje ustanovenie § 214 ods. 1 O.s.p., bude nariadené odvolacie pojednávanie, rozhoduje odvolací súd.

V danom prípade: a/ odvolací súd dospel k záveru, že netreba zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a c/ nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vzhľadom na to nebolo povinnosťou odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie.

Postupom odvolacieho súdu, ktorý sa nepriečil zákonu, nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti dovolateľa konať pred súdom. Neopodstatnená je preto jeho námietka, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že odvolací súd sa nevysporiadal s námietkou nedostatku právnej kvalifikácie uplatneného nároku žalobcom, keď v konaní nikdy nešpecifikoval, či sa domáha náhrady škody z titulu poškodenia strojov, vydania bezdôvodného obohatenia alebo z akého konkrétneho právneho titulu sa domáha peňažného plnenia práve vo výške 3 319,39 €, dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že občianske súdne konanie je ovládané zásadou iura novit curia (právo pozná súd). Účastníci konania nie sú povinní uplatnený nárok, ani obranu proti nemu, právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriaďiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodit' plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je alebo nie je alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené. Ak účastník uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ním tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom účastníka a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú.

Ak teda súd rozhoduje o peňažnom plnení, ktoré vychádza zo skutkových tvrdení, ktoré umožňujú posúdiť nárok po právnej stránke aj podľa iných noriem, ako je prípadne žalobcom navrhované, resp. výsledky vykonaného dokazovania umožňujú podriaadiť uplatnený nárok pod iné hmotnoprávne ustanovenie, než akého sa žalobca prípadne dovoľáva, je povinnosťou súdu uplatnený nárok takto posúdiť bez ohľadu na to, či v žalobe právny dôvod požadovaného plnenia je alebo nie je uvedený, alebo je uvedený nesprávne. Nemožno preto uprieť súdu, aby v spojení so skutkovými zisteniami urobil sám prípadne odlišné, právu zodpovedajúce hodnotenie žalobou uplatneného plnenia.

V námietkach žalovaného uvedených v dovolaní, že súdy (prípadne) rozhodli na základe neúplne zisteného skutkového stavu, vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotili, alebo rozhodnutie založili na nesprávnom právnom posúdení nemožno vidieť vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. Dovolateľom namietané skutočnosti by mohli (prípadne) opodstatňovať uplatnenie dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. v procesne prípustnom dovolaní, nemôžu však zakladať prípustnosť dovolania tam, kde prípustnosť tohto opravného prostriedku nevyplýva z § 238 O.s.p. alebo § 237 O.s.p.

Žalovaným tvrdená neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení, z ktorých podľa jeho názoru vychádzali pri rozhodovaní súdy nižších stupňov, môže mať (prípadne) dopad na vecnú správnosť rozhodnutia, avšak skutočnosť, že súdy (prípadne) z takýchto skutkových zistení vychádzali, nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p., a teda ani prípustnosť dovolania žalovaného podľa tohto ustanovenia.

Žalovaný v dovolaní namieta, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania. V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – vid' § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

Vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli spôsobilé založiť ani právne závery, na ktorých založili sudy svoje rozhodnutia. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 O.s.p., pretože právnym posudzovaním súd nemôže založiť žiadnu procesnú vadu, ktorá je uvedená v tomto ustanovení. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Keďže dovolanie žalovaného nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v konaní na súdoch nižšieho stupňa nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom a že prípustnosť jeho dovolania nemožno vyvodiť ani z § 237 písm. f/ O.s.p.

Zo všetkých uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru o procesnej neprípustnosti dovolania žalovaného. Jeho mimoriadny opravný prostriedok preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobca podal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady

trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a trovy tohto konania vyčíslil. Dovolací súd mu priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ho zastupoval aj pred súdmi nižších stupňov) za 1 úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia z 4. októbra 2013 [§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení vyhlášky č. 232/2010 Z.z. (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 121,17 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 7,81 €)] a daňou z pridanej hodnoty (§ 18 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 154,78 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 3. apríla 2014

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková